Евхаристиско чудо што се случи за време на мисата одржана од епископот Клаудио Гати во Рим, Италија

ИСТОРИЈА:

На 11 јуни 2000 година, празникот на Духовден, додека ја одржував светата миса во црквата „Мајка на Евхаристијата“, се случи големо евхаристиско чудо.

Штотуку завршив со изговарањето на формулата за осветување на лебот, кога од мојата нафора почна да истекува крв.

За мене времето застана. Бев наведнат над нафората што ја држев меѓу моите раце и го гледав божествената крв што се шираше низ поголемиот дел од нејзината површина.

Останав неподвижен долго време, кое на присутните им се чинеше бесконечно, зашто мислеа дека ми е лошо, бидејќи на моето лице се менуваа впечатлива бледило и силна црвенило.

Кога малку се опоравив, бавно ја подигнав нафората.

Меѓу присутните се создаде голема возбуда, но сè се одвиваше во атмосфера на длабока сосредоточеност и живо учество.

Додека ја спуштав мојата нафора обележана со крв, во патената видов две други големи нафори кои, како што подоцна ќе каже Мајката на Евхаристијата, биле спасени од осквернување и однесени на чудотворното место, затоа што „епископот, гледачката и членовите на заедницата многу ја сакаат Евхаристијата и се подготвени да го дадат животот за да ја одбранат“.

Откако ја изговорив формулата за осветување на виното и го подигнав путирот, ја зедов патената што ја содржеше нафората што јас ја осветив, обележана со крв, и двете други нафори спасени од осквернување, и поминав меѓу клупите во црквата, за да можат присутните да ги видат одблизу, да ја потврдат вистинитоста на настанот, да го почувствуваат мирисот што излегуваше од нафората обележана со крв и во иднина да сведочат за чудото што се случи.

Кога го извршив „ломењето на лебот“, крвта продолжи да капе пред очите на присутните. И покрај жалењето, морав да ја конзумирам мојата нафора обележана со крв, како што е пропишано во правилата 113-116 од четвртото поглавје на упатствата за одржување на светата миса, содржани во мисалот.

Додека ја примов светата причест, го вкусив слаткиот вкус на крвта на Исус и почувствував силна топлина и интензивен мирис што го исполнуваа моето внатрешно битие.

Со ова последно големо евхаристиско чудо, Бог го стави Својот печат на сите претходни чуда што беа одбиени од големите луѓе во Црквата, кои бараа да го знаат името на свештеникот што ги осветил нафорите што Исус, Богородица, светците и ангелите ги однеле на чудотворното место, вклучувајќи ги и многуте нафори од кои истекувала крв.

Како што Јован ги видел крвта и водата што излегувале од прободеното ребро на Исус, така и јас, епископ поставен од Бог, гледачката Мариса Роси и многу луѓе ја видовме крвта што истекуваше од нафората што јас ја осветив, и можеме да повториме со апостолот: „Оној што виде сведочи, и неговото сведоштво е вистинито, и тој знае дека зборува вистина, за да верувате и вие“. (Јован 19:35)

gli invitati alla Cena del Signore.
i peccati del mondo.
non sono degno
alla tua mensa
una parola
salvato.

